

libe af Mangler, der i mine Dine ere saa store, at jeg ikke tør tilraade dets uforandrede Vedtagelse. Jeg skal bestræbe mig for, saavidt muligt, i visse Classer at sammensætte mine væsentligste Ankepunkter mod det.

Jeg finder da for det Første, at Lovforslaget lider af den Feil, at det ikke noiagtigt betegner, hvilke Embedsmænd der komme ind under dets Bestemmelse. Det hedder vel i § 1 „alle ved Ministerierne i Kjøbenhavn ansatte Embedsmænd“, men naar vi noiere esfergaae de Forvaltningsgrene, hvorom her er Spørgsmaal, vil det snart vise sig, at der er adskillige ved Ministerierne ansatte Embedsmænd, med Hensyn til hvilke det efter Lovens Affattelse maa være tvivlsomt, hvorvidt de kunne henføres herunder eller ikke. Ved de fleste Ministerier ere visse Afdelinger, visse Contoirer, som staae i mere eller mindre nøie Forbindelse med Ministeriet; om Størstedelen af disse er det aldeles klart, at det er Mening, at de henhøre under nysnævnte Kategori, hvorimod det om andre, og det ikke aldeles ubetydelige, efter Lovforslaget er aldeles uklart. Naar jeg f. Ex. henvender min Opmærksomhed paa Marineministeriet, finder jeg, at der er adskillige Contoirer umiddelbart under Ministeriet, der aabenbart høre under dette, men jeg finder tillige, at der er andre, som f. Ex. Holmens Contoirer, om hvilke man ikke kan see, om de ere indbefattede i Loven. Det samme gjælder om Krigsministeriet, hvor den samme Uklarhed er tilstede med Hensyn til Expeditionscontoiret under Generaladjutanten, Generalstabssecretariatet, og Varedepotet med det dertil hørende Personale. Ligeledes er det samme dunkelt med Hensyn til det til Cultusministeriet hørende Universitetscontoir, der styres af Duæstor, og hvor Gagerne nu ere lavere end for de andre Contoirembedsmænd. Jeg troer derfor, at det vilde være ønskeligt, om Loven blev saaledes affattet, at enhver Tvivl i disse Henseender kunde fjernes.

Jeg har dernæst at indvende mod denne Lov, at den aldeles ikke medfører nogen bestemt Udfigt til Besparelse; hvortil man dog ganske vist stærkt trænger. Grunden til, at man i den her omhandlede Henseende trænger til Besparelse, troer jeg maa søges i den Omstændighed, at der som en Følge af Regjeringsformens Forandring og alle de Bevægelser, vi i de sidste Aar have oplevet, er kommet et ikke ubetydeligt overflødigt Personale tilstede i Ministerierne. — Jeg har for at bevise denne min Paastand gennemgaaet Budgettet for 1848, som er det sidst affattede Budget inden Regjeringsformens Forandring, og som er affattet, efter at den sidste Gageforhøielse var bevilget til Contoirpersonalet. Ved at gennemgaae dette Budget og deraf at udsondre Alt, hvad der alene har vedkommet Hertugdømmerne, men beholde hvad der vedkom Danmark og Hertugdømmerne i Forening, finder jeg efter en Beregning, som jeg har foretaget saa noiagtig, som jeg har været istand dertil, at Summen af Lønningerne til alle ved Ministerierne ansatte Embedsmænd efter dette Budget udgjorde henved 440,000 Rbd., hvorimod jeg ved at gennemgaae det nu foreliggende Budget, finder, at Lønningen til det samme Personale paa det allernærmeste udgjør 480,000 Rbd., hvilket altsaa viser en Stigen i disse saa Aar af over 40,000 Rbd., uagtet der er gaaet to Finantslove forud, hvori dog nogle Indskrænkninger af Rigsdagen ere blevne vedtagne.

Rettelser.

Nr. 188 Sp. 2990 L. 22: „sidste“ læs næstsidste.
 " " " " L. 11 f. n. „ogsaa“ læs
 altsaa.